

Samlede noveller

er oversat efter engelsk efter "The Collected Stories", Everyman's Library, 1995

Copyright © Hemingway Foreign Rights Trust

Indledning © James Fenton, 1995

Bibliografi og kronologi © David Campbell Publishers, 1995

Dansk udgave © Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Omslag: Harvey Macaulay/Imperiet

Forsidefoto af Yousuf Karsh © Scanpix

Bogen er sat med Bembo hos LYMI DTP-Service

Trykt hos ScandBook AB, Falun 2013

ISBN: 978-87-11-37039-1

1. udgave, 1. oplag 2013

Printed in Sweden

Novellerne i denne bogs første del er oversat af Poul Borum
"Angivelsen", "Sommerfuglen og tanken", "Natten før slaget" og "Under højderyggen"
er oversat af Michael Tejn og tidligere udgivet på dansk i Femte kolonne og fire noveller
fra den spanske borgerkrig (1969)
"Tre skud", "Michigan for længe siden", "Sommer" og "Om at skrive" er oversat af Claus Egerod
og tidligere udgivet på dansk i *Michigan for længe siden* (1972)
"Lejesoldaterne", "Korsveje – en antologi", "Portræt af en forelsket idealist", "Askehæls-scenen" og
"Strømmen" er oversat af Ebba Rønne og tidligere udgivet på dansk i *De unge år* (1985)
"Ingen dør nogensinde", "Den gode løve", "Den trofaste tyr", "En verdensmand",
"Anskaf en blindhund", "Indianerne flyttede", "Over Mississippi", "Aften inden landgang", "Bryl-
lupsdag", "En togrejse", "Sovevognskonduktøren", "En sort dag ved korsvejen",
"Landskab med personer", "Alting minder vel én om noget", "Godt nyt fra fastlandet",
"Det fremmede land", "Manitous dom", "Et spørgsmål om farve" og "Sepi Jingan" er oversat til
denne udgave af Mich Vraa

Citaterne i indledningen er fra Ernest Hemingway:
Der er ingen ende på Paris – den reviderede udgave (2013)

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

www.lindhardtogringhof.dk
Lindhardt og Ringhof A/S, et selskab i Egmont

INDIANERLEJR

Der lå en anden robåd trukket op på søbredden. De to indianere stod og ventede.

Nick og hans far satte sig i agterstavnen og indianerne skubbede den ud og den ene af dem satte sig op for at ro. Onkel George satte sig i stævnen af lejrens robåd. Den unge indianer skubbede den ud og sprang op for at ro for onkel George.

De to både satte sig i bevægelse gennem mørket. Nick kunne høre den anden båds åretolde et srykke forude i tågen. Indianerne roede med hurtige, springende åretag. Nick lænede sig tilbage med farens arm omkring sig. Det var koldt ude på vandet. Den indianer der roede for dem sled hårdt i det, men den anden båd kom hele tiden længere foran i tågen.

— Hvor skal vi hen, far? spurgte Nick.

— Over til indianerlejren. Der er en indianerdame, der er meget syg.

— Åh, sagde Nick.

På den anden side af bugten lå den anden båd allerede oppe på bredden. Onkel George sad og røg en cigar i mørket. Den unge indianer trak båden langt op på bredden. Onkel George gav begge indianerne cigarer.

De gik op fra stranden gennem en eng, der var drivende våd af dug, efter den unge indianer, der bar på en lygte. Så gik de ind i skoven og fulgte et spor, der førte ud til en tømmervej, der førte op i bjergene. Der var meget lysere på tømmervejen, fordi træerne var hugget ned på begge sider. Den unge indianer standsede og pustede sin lygte ud, og de fortsatte alle hen ad vejen.

Vejen slog et sving, og en hund kom gøende imod dem. Forude så de lyset fra de hytter, hvor de indianske barkskrællere boede. Nogle flere hunde fór frem mod dem. De to indianere jog dem tilbage til hytterne. I den hytte der lå nærmest ved vejen var der lys i vinduet. En gammel kvinde stod i døren med en lygte i hånden.

Inde i hytten lå en ung indianerkvinde på en køje af træ. I to dage havde hun prøvet på at føde. Alle de gamle kvinder i lejren havde hjulpet hende. Mændene var gået et stykke op ad vejen og sad i mørket og røg uden for hørevidde af den larm hun lavede. Hun skreg lige idet Nick og de to indianere fulgte efter hans far og onkel George ind i hytten. Hun lå i underkøjen og så meget stor ud under et tæppe. Hun havde drejet hovedet væk. I overkøjen lå hendes mand. Han havde hugget sig selv i foden med en økse for tre dage siden og var slemt såret. Han lå og røg pipe. Der var meget dårlig luft i hytten.

Nicks far befalede dem at koge noget vand på komfuret, og mens det kogte sagde han til Nick:

– Damen skal have et barn, Nick.

– Det ved jeg godt, sagde Nick.

– Det ved du slet ikke, sagde hans far. – Hør nu efter. Det her kaldes veerne. Barnet vil gerne fødes, og hun vil gerne føde det. Alle hendes muskler prøver på at få barnet født. Det er det der sker, når hun skriger.

– Javel, sagde Nick.

I det samme skreg kvinden.

– Åh, far, kan du ikke give hende noget, så hun holder op med at skribe? spurgte Nick.

– Nej. Jeg har ikke noget bedøvende med, sagde hans far. – Men skrigrøne betyder ikke noget. Jeg hører dem ikke, fordi de ikke betyder noget.

Manden i overkøjen rullede over mod væggen.

Kvinden i køkkenet gav tegn til doktoren om at vandet var varmt. Nicks far gik ud i køkkenet og hældte cirka halvdelen af vandet fra den store kedel over i et fad. Ned i det vand der var tilbage i kedlen lagde han en masse ting, som han pakkede ud af et lommeterklæde.

– De her skal koges, sagde han og begyndte at skrube sine hænder i fadet med varmt vand med et stykke sæbe han havde taget med fra lejren. Nick kiggede på farens hænder, der skurede hinden med sæben. Mens faren vaskede hænderne meget grundigt og omhyggeligt talte han.

– Forstår du, Nick, små børn skal helst fødes med hovedet først,

men somme tider sker det ikke. Når det ikke sker, er det meget besværligt for alle parter. Måske bliver jeg nødt til at operere damen. Det ved vi om lidt.

Da han var tilfreds med hænderne, gik han ind og gik i gang:

– Vær lige rar at slå tæppet til side, George, sagde han. – Jeg vil helst ikke røre ved det.

Senere, da han begyndte at operere, holdt onkel George og tre indianske mænd kvinden stille. Hun bed onkel George i armen, og onkel George sagde: – Satans squaw! og den unge indianer, der havde roet onkel George over, lo ad ham. Nick holdt fadet for sin far. Det tog lang tid.

Hans far løftede babyen op og slog den i halen for at få den til at trække vejret og rakte den til den gamle kvinde.

– Se, det er en dreng, Nick, sagde han. – Hvad synes du om at være turnuskandidat?

Nick sagde: – Det er o.k. Han så væk for ikke at se hvad faren gjorde.

– Så. Det var det, sagde hans far og lagde noget ned i fadet.

Nick kiggede ikke på det.

– Så er der bare nogle sting der skal sys, sagde hans far. – Du kan kigge eller lade være, Nick, det må du selv om. Jeg syr det snit til jeg lavede.

Nick kiggede ikke. Hans nysgerrighed var for længst forsvundet. Faren var færdig og rettede sig op. Onkel George og de tre indianere rettede sig op. Nick satte fadet ud i køkkenet.

Onkel George betragtede sin arm. Den unge indianer smilede ved erindringen.

– Jeg skal nok komme noget brintoverilte på, George, sagde doktoren.

Han bøjede sig over indianerkvinden. Hun lå roligt nu, med lukkede øjne. Hun var meget bleg. Hun vidste ikke, hvad der var sket med barnet eller nogeting.

– Jeg kommer igen i morgen tidlig, sagde doktoren og rettede sig op. – Sygeplejersken fra St. Ignace kan nok være her ved middags-tid, og hun medbringer alt hvad vi har brug for.

Han var ophidset og snaksom som fodboldspillere i omklædningsrummet efter en kamp.

– Det er lige til lægetidskriftet, George, sagde han. – Et kejsersnit foretaget med en lommekniv og syet til med fiskesnøre.

Onkel George stod lænet mod væggen og kiggede på sin arm.

– Åh ja, du er sandelig en stor mand, sagde han.

– Vi må vel hellere kigge på den stolte fader. Det plejer at være dem der lider værst i disse her små sager, sagde doktoren.

– Jeg må sige han tog det hele temmelig roligt.

Han trak tæppet væk fra indianerens hoved. Hans hånd var våd, da han trak den til sig. Han steg op på kanten af undertøjen med lygten i den ene hånd og kiggede ind. Indianeren lå med ansigtet mod væggen. Han havde skåret halsen over fra øre til øre. Blodet var strømnet ned i en pøl der hvor hans krop havde lavet en bul i køjen. Hans hoved hvilede på venstre arm. Den opslåede barberkniv lå med klingens opad mellem tæpperne.

– Få lige Nick udenfor, George, sagde doktoren.

Det var overflødigt. Nick havde stået i køkkendøren med god udsigt til overtøjen, da hans far med lygten i hånden vippede indianerens hoved bagover.

Det var lige ved at blive lyst, da de gik ned ad tømmervejen mod søen.

– Jeg er forfærdelig ked af, at jeg tog dig med, Nickie, sagde faren og al oprømtheden efter operationen var væk. – Det var et skrækkeligt rod at trække dig med ind i.

– Er det altid så svært for damer, når de får børn? spurgte Nick.

– Nej, det her var meget, meget usædvanligt.

– Hvorfor dræbte han sig selv, far?

– Det ved jeg ikke, Nick. Han kunne nok ikke holde det ud.

– Er der mange mænd, der slår sig selv ihjel, far?

– Nej, ikke mange, Nick.

– Gør kvinder det også?

– Næsten aldrig.

– Aldrig nogensinde?

– Åh jo. Somme tider gør de.

– Far?

– Ja.

– Hvor gik onkel George hen?

– Han dukker nok op.

– Er det svært at dø, far?

– Nej, jeg tror det er ret nemt, Nick. Det kommer an på så meget.

De sad i båden nu, Nick i agterstævnen, faren roede. Solen steg op over bjergene. En bars sprang op og lavede en ring i vandet. Nick lod hånden glide gennem vandet. Det føltes varmt i den skarpe, kølige morgenluft.

Dén tidlige morgen på søen, siddende i stævnen af båden, mens hans far roede, følte han sig helt sikker på, at han aldrig ville dø.

DOKTOREN OG DOKTORENS KONE

Dick Boulton kom ovre fra indianerlejren for at hugge træ til Nicks far. Han havde sin søn Eddy med og en anden indianer, der hed Billy Tabeshaw. De kom ind ad baglågen fra skoven, Eddy med den lange skovsav. Den vippede over skulderen på ham og frembragte en lyd som musik, når han gik. Billy Tabeshaw bar på to store tømmehager. Dick havde tre økser under armen.

Han vendte sig og lukkede lågen. De andre gik i forvejen ned til søbredden, hvor tømmerstokkene lå begravet i sandet.

Det var tømmere, der var drevet væk fra de store tømmersflåd, der blev slæbt ned over søen til savværket af damperen "Magic". Tømmerstokkene var drevet op på bredden, og hvis man ikke tog sig af dem, ville besætningen fra "Magic" før eller senere komme ned langs kysten i en robåd og få øje på dem og slå en jernspiger med en ring i i enden af dem og så slæbe dem ud på søen for at lave en ny flåd. Men måske kom tømmersfolkene aldrig efter dem, for det par stokke var ikke lønnen værd til mandskabet, der samlede dem. Hvis ingen kom efter dem, fik de lov at ligge og suge vand og rådne op på bredden.

Nicks far regnede altid med, at det var hvad der ville ske, og han hyrede indianere til at komme fra lejren og skære tømmere op med skovsaven og dele det med en kile til favnbrænde og kaminbrænde. Dick Boulton gik rundt om huset og ned til søen. Der lå fire store bøgestokke næsten begravet i sandet. Eddy hængte saven op ved det ene håndtag i en grenvinkel. Dick lagde de tre økser fra sig på den lille mole. Dick var halvblods, og mange af farmerne rundt om søen mente, at han i virkeligheden var hvid. Han var meget lad, men arbejdede fremragende når han først kom i gang. Han tog en rulle skråtobak op af lommen og bed en skrån af og sagde noget på ojobway til Eddy og Billy Tabeshaw.

De borede deres tømmerskroge i en af stokkene og svingede ind over dem for at løsne den fra sandet. De lagde hele deres vægt ind

over tømmerkrogenes skaffer. Bjælken rokkede nede i sandet. Dick Boulton vendte sig mod Nicks far.

— Ja, doktor, sagde han, — det er en pæn bunke tømmer De dér har stjålet.

— Lad være at sige sådan noget, Dick, sagde doktoren. — Det er drivtømmer.

Eddy og Billy Tabeshaw havde fået rokket tømmeret løs fra det våde sand og rullede det ned mod vandet.

— Skub den bare i, råbte Dick Boulton.

— Hvorfor gør I det? spurgte doktoren.

— Vasker den. Renser den for vand for savens skyld. Jeg vil se, hvem den tilhører, sagde Dick.

Tømmerstokken lå og skvulpede i vandet. Eddy og Billy Tabeshaw stod lænet mod deres tømmerkroge og svedte i solen. Dick knælede i sandet og studerede mærket efter tømmermålerens hammer for enden af bjælken.

— Den tilhører White og McNally, sagde han, idet han rejste sig og børstede sit bukseknæ.

Doktoren var ilde tilpas.

— Så må du hellere lade være med at save den op, Dick, sagde han studs.

— Lad nu være at blive fornærmet, doktor, sagde Dick. — Ingen grund til det. Jeg er ligeglåd, hvem De stjæler fra. Det rager ikke mig.

— Hvis du mener tømmeret er stjålet, så lad det ligge og gå tilbage til lejren med jeres værktøj, sagde doktoren. Han var rød i hovedet.

— Brænd nu ikke af for tidligt, doktor, sagde Dick. Han spyttede en stribe tobaksovs ned på tømmerstokken. Det gled af og fornydedes i vandet. — De ved lige så godt som jeg, at de er stjålet. Mig gør det ingen forskel.

— O.k. Hvis du mener tømmeret er stjålet, kan I godt tage jeres ting og skrube af.

— Hør nu, doktor —

— Tag jeres sager og skrub af.

— Jamen, doktor.

— Hvis du kalder mig doktor en gang til, skal jeg slå dine hjørnetænder ned i halsen på dig.

— Det tror jeg nu ikke De gør, doktor.

Dick Boulton kiggede på doktoren. Dick var stor. Han vidste godt hvor stor han var. Han kunne godt lide slagsmål. Han nød det her. Eddy og Billy Tabeshaw lænede sig mod deres tømmerhager og betragtede doktoren. Doktoren bed sig i skægget under underlæben og kiggede på Dick Boulton. Så vendte han omkring og gik op ad bakken til huset. De kunne se på hans ryg hvor vred han var. De stod alle og så på at han gik op ad bakken og ind i huset.

Dick sagde noget på ojtibway. Eddy lo, men Billy Tabeshaw så meget alvorlig ud. Han forstod ikke engelsk, men han havde svedt hele tiden, mens skænderiet foregik. Han var fed og havde et overskæg med kun nogle få skæghår som en kineser. Han tog de to tømmerhager. Dick tog økskerne og Eddy tog saven ned fra træet. De begav sig af sted op forbi huset og ud ad baglågen, ud i skoven. Dick lod lågen stå. Billy Tabeshaw gik tilbage og gjorde den fast. De forsvandt i skoven.

Inde i huset sad doktoren på sengen i sit værelse og gloede på en bunke lægetidsskrifter, der lå på gulvet ved siden af skrivebordet. De lå stadig i deres omslag uåbnede. Det irriterede ham.

— Skal du ikke arbejde igen, min ven? spurgte doktorens kone ind fra det værelse, hvor hun lå med nedrullede gardiner.

— Nej!

— Var der noget i vejen?

— Jeg var oppe at skændes med Dick Boulton.

— Åh, sagde hans kone. — Jeg håber du ikke mistede besindelsen, Henry.

— Nej, sagde doktoren.

— Husk at den der overvinder sig selv er større end den der overvinder en stad, sagde hans kone. Hun tilhørte Christian Science. Hendes bibel og hendes eksemplar af "Science and Health" og hendes "Quarterly" lå på bordet ved sengen i det mørklagte værelse.

Hendes mand svarede ikke. Han sad på sengen nu og rensede sit jagtgevær. Han stoppede magasinet fuldt af de tunge, gule patroner og rystede dem ud igen. De lå spredt ud over sengen.

— Henry, kaldte hans kone. Så var der en pause. — Henry!

— Ja, sagde doktoren.

— Du sagde ikke noget til Boulton, der kunne gøre ham vred, vel?

KAPITEL 3

- Nej, sagde doktoren.
- Hvad drejede det sig om, min ven?
- Ikke noget særligt.
- Fortæl mig det, Henry. Prøv ikke på at skjule noget for mig. Hvad drejede det sig om?
- Jo, Dick skylder mig en masse penge, fordi jeg reddede hans kone, da hun havde lungebetændelse, og nu ønskede han sikkert et skænderi, så han ikke behøvede at arbejde gælden af.
- Hans kone sagde ikke noget. Doktoren tørrede omhyggeligt geværet af med en klud. Han skubbede patronerne ind igen mod magasinets fjeder. Han sad med geværet over knæene. Han holdt meget af det. Så hørte han sin kones stemme fra det mørklagte værelse.
- Kæreste, jeg tror ikke, jeg tror virkelig ikke, at nogen faktisk ville gøre sådan noget.
- Ikke? sagde doktoren.
- Nej, jeg kan ikke få mig selv til at tro, at nogen ville gøre sådan noget med vilje.
- Doktoren rejste sig og stillede geværet i krogen bag klædeskabet.
- Går du ud min ven? sagde hans kone.
- Jeg tror jeg går en tur, sagde doktoren.
- Hvis du ser Nick, min ven, så sig til ham, at hans mor gerne vil tale med ham, sagde hans kone.
- Doktoren gik ud på verandaen. Netdøren smækkede i bag ham. Han hørte sin kone snappe efter vejret, da døren smækkede.
- Undskyld, sagde han uden for hendes vindue med de nedrullede gardiner.
- Det gør ikke noget, min ven, sagde hun.
- Han gik i den varme luft ud gennem lågen og ned ad stien mod granskoven. Det var køligt i skoven i denne hede. Han fandt Nick siddende med ryggen mod et træ, læsende i en bog.
- Din mor vil gerne tale med dig, sagde doktoren.
- Jeg vil gerne tale med dig, sagde Nick.
- Hans far så ned på ham.
- O.k. Kom så da, sagde hans far. - Giv mig bogen, så stikker jeg den i lommen.
- Jeg ved, hvor der er nogle sorte egern, far, sagde Nick.
- Det var fint, sagde hans far. - Lad os gå derhen.

Vi var i en hane i nærheden af Mons. Unge Buckley kom ind med sin partner fra den anden side af flosten. Den første tysker jeg havde set kom kravlende over havemuren. Vi ventede til han havde fået et ben over, så pløkkede vi ham. Han havde en masse oppakning på og så forfærdelig overrasket ud og faldt ned i haven. Så kom der tre mere over længere nede ad muren. Dem skød vi. De kom alle sammen bare kravlende over muren.

NOGET HOLDER OP

I gamle dage var Hortons Bay en tømmerby. Ingen af beboerne var uden for rækkevidde af støjen fra de store save på savværket nede ved søen. Så ét år var der ikke tømmer at save ud. Tømmerskonnerne kom ind i bugten og blev lastet med det afsavede træ, der var stablet op i savværkets gård. Alle tømmerstokkene blev sejlet væk. Alle de maskiner, der kunne fjernes, blev fjernet fra det store savværk og hejset om bord på en af skonnerterne af de mænd, der havde arbejdet på savværket. Skonnerten sejlede ud af bugten mod den åbne sø med de to store save om bord og samlebandet, der førte tømmerstokkene ind mod de roterende rundsave, og alle valserne og hjulene og drivremmene og jerndelene stablet oven på en fuld last tømmer. Det åbne lastrum blev dækket med en presenning og surret til, og skonnertens sejl fyldtes og den stod ud på den åbne sø, medbringende alt hvad der havde gjort savværket til savværk og Hortons Bay til en by.

De enetages barakker, spisehuset, kompagniets butik, kontorbygningerne og selve savværket lå øde hen i de kilometervis af savsmuld, der dækkede den sumpede eng ned mod søbredden.

Ti år senere var der ikke andet tilbage af savværket end grundmurens knuste, hvide kalksten, der ragede op fra det nye lag sumpvækster, når Nick og Marjorie roede langs bredden. De fiskede med blink langs kanten af kanalens bred, dér hvor der var et pludseligt fald i søbunden fra den lave, sandede bund til fire meter dybt, mørkt vand. De fiskede med blink på vej ud til odden, hvor de ville sætte liner natten over efter regnbueørred.

— Dér er vores gamle ruin, Nick, sagde Marjorie.

Nick, der roede, kiggede på de hvide sten inde mellem de grønne træer.

— Ja, der ligger den, sagde han.

— Kan du huske dengang det var et savværk? spurgte Marjorie.

— Jeg kan svagt huske det, sagde Nick.

— Det ligner mere et slot, sagde Marjorie.

Nick sagde ikke noget. De roede videre langs kystlinjen og savnede forskelligt af syne. Så begyndte Nick at krydse over bugten.

— De bider ikke, sagde han.

— Nej, sagde Marjorie. Hun var helt optaget af fiskestangen, mens de blinkede, også når hun talte. Hun elskede at fiske. Hun elskede at fiske sammen med Nick.

Lige ved siden af båden brød en stor ørred vandoverfladen. Nick trak kraftigt i den ene åre, så båden kunne dreje og maddingen, der hang langt agterude, kunne passere det sted, hvor ørreden ledte efter føde. Da ørredens ryg kom op af vandet, sprang elritserne vildt. De sprøjtede hen over vandfladen som en håndfuld hagl, der var smidt i vandet. Endnu en ørred slog op på den anden side af båden.

— De leder efter føde, sagde Marjorie.

— Men de bider ikke, sagde Nick.

Han roede båden rundt for at blinkfiske foran begge fiskene, men styrede så mod odden. Marjorie rullede ikke snøren ind, før båden stødte mod land.

De trak båden op på land, og Nick løftede en spand med levende aborrer op fra båden. Aborrerne svømmede rundt i vandet i spanden. Nick fangede tre af dem med hænderne og skar hovederne af dem og flåede dem, mens Marjorie jagede en aborre med hænderne og omsider fangede den og fik skåret hovedet af den og flået den. Nick betragtede hendes fisk.

— Du behøvede ikke tage bugfinnen af, sagde han. — Den er god nok til madding, men det er bedre, når bugfinnen bliver siddende.

Han trak krogene gennem de flåede aborrer fra halen af. Der sad to kroge forbundet med et lod på hver af fiskestængerne. Så roede Marjorie båden ud over kanalbanken, med snøren mellem tænderne, mens hun så ind mod Nick, der stod på bredden med stangen og lod linen løbe ud fra hjulet.

— Ja, deromkring, råbte han.

— Skal jeg lade den falde? råbte Marjorie tilbage med snøren i hånden.

— Ja, slip den bare. Marjorie lod snøren falde over bord og kiggede på maddingen, der sank ned gennem vandet.

Hun kom ind med båden og førte den anden snøre ud på samme måde. Begge gange anbragte Nick et tungt stykke drivtømmer

over enden af stangen for at den skulle stå fast og brugte en lille stump træ til at få den til at stå skråt. Han rullede den slappe line ind, så linen stod stramt ud til det sted, hvor maddingen lå på kanalens sandbund, og satte palen i hjulet. Når en ørred, der ledte efter føde på bunden, bed på, ville den løbe af sted med maddingen, så snøren fór ud fra hjulet og hjulet med palen på gav en syngende lyd fra sig.

Marjorie roede et lille stykke op langs odden, så hun ikke forstyrrede linen. Hun trak kraftigt i årerne og båden røg højt op på stranden. Små bølger fulgte med. Marjorie trådte ud af båden, og Nick halede den højt op på land.

— Hvad er der i vejen, Nick? spurgte Marjorie.

— Det ved jeg ikke, sagde Nick, der var i gang med at samle træ til bålet.

De lavede et bål af drivtømmer. Marjorie gik ned i båden og hentede et tæppe. Aftenbrisen blæste røgen ud mod odden, og derfor bredte Marjorie tæppet ud mellem bålet og søen.

Marjorie sad på tæppet med ryggen mod ilden og ventede på Nick. Han kom over og satte sig ved siden af hende på tæppet. Bag dem var den nye træbevoksning på odden og foran dem var bugten og udløbet af Hortons Creek. Det var ikke helt mørkt. Lyset fra bålet nåede ned til vandet. De kunne begge se de to ståliskestænger, der stod i en vinkel ud over det mørke vand. Ilden glinsede i hjulene.

Marjorie pakkede kurven med aftensmad ud.

— Jeg har ikke lyst til at spise, sagde Nick.

— Kom nu og spis, Nick.

— O.k.

De spiste i tavshed, mens de betragtede de to fiskestænger og ildskåret i vandet.

— Det bliver månelyst i aften, sagde Nick. Han kiggede tværs over søen mod bjergene, der begyndte at tegne sig mod himlen. Han vidste, at månen var ved at stige op bag højene.

— Det ved jeg godt, sagde Marjorie lykkeligt.

— Du ved alting, sagde Nick.

— Åh, Nick, vil du ikke nok holde op! Vær nu sød og lad være med at være sådan!

– Jeg kan ikke gøre for det, sagde Nick. – Men det er sandt. Du ved alting. Det er det der er i vejen. Det ved du godt. Marjorie sagde ikke noget.

– Jeg har lært dig alting. Det ved du jo godt. Hvad er der i det hele taget du ikke ved?

– Åh, hold mund, sagde Marjorie. – Der kommer månen.

De sad på tæppet uden at røre ved hinanden og iagttog månens opstigning.

– Du skulle ikke sige sådan noget pjat, sagde Marjorie. – Sig hvad det er der er i vejen.

– Jeg ved det ikke.

– Selvfølgelig ved du det.

– Nej, jeg gør ej.

– Sig det nu.

Nick så på månen, der steg op over bjergene.

– Det er ikke sjovt mere.

Han var bange for at se på Marjorie. Så så han på hende. Hun sad dér med ryggen til ham. Han så på hendes ryg. – Det er ikke sjovt mere. Ikke noget af det.

Han så på hendes ryg.

– Er kærlighed ikke sjovt?

– Nej, sagde Nick. Marjorie rejste sig. Nick blev siddende med hovedet skjult i hænderne.

– Jeg tager båden, råbte Marjorie til ham. – Du kan gå tilbage rundt om odden.

– O.k., sagde Nick. – Nu skal jeg skubbe båden ud for dig.

– Det behøver du ikke, sagde hun. Båden var allerede ude på det månebelyste vand. Nick gik tilbage og lagde sig med ansigtet boret ned i tæppet ved bålet. Han kunne høre Marjorie ro hen over vandet.

Dér blev han liggende længe. Han lå der stadig, da han hørte Bill komme frem i lysningen efter at være gået hele vejen gennem skoven. Han kunne mærke Bill komme hen til bålet. Bill rørte heller ikke ved ham.

– Tog hun virkelig af sted? spurgte Bill.

– Ja, sagde Nick, der stadig lå med hovedet boret ned i tæppet.

– Lavede I en scene?

– Nej, der var ikke nogen scene.

– Hvordan føler du det?

– Åh, gå med dig, Bill! Vil du ikke nok gå lidt.

Bill valgte sig en sandwich fra madkurven og gik over for at kigge på fiskestængerne.

Den amerikanske dame kiggede ud og så den sidste vogn. — Det var netop det jeg var bange for hele natten, sagde hun. — Jeg har de forfærdeligste forudanelser om alt muligt somme tider. Jeg vil aldrig mere rejse med en "rapide" om natten. Det må være andre bekvemme tog, der ikke kører så hurtigt.

Så kørte toget ind i den mørke hal på Gare de Lyon, og det standsede og dragerne kom hen til vinduerne. Jeg rakte kufferter ud gennem vinduet, og så var vi ude på den lange, halvmørke peron, og den amerikanske dame overgav sig til en af de tre mænd fra Cook's, der sagde: — Et øjeblik, madame, så skal jeg finde Deres navn på listen.

Drageren kom med en vogn og stabledede bagagen op, og min kone sagde farvel og jeg sagde farvel til den amerikanske dame, hvis navn manden fra Cook's nu havde fundet på en maskinskreven liste mellem en bunke maskinskrevne papirer, som han derpå stak i lommen igen.

Vi fulgte drageren og hans vogn hen langs den lange cementperron langs toget. For enden af den var der en afspærring, hvor en mand stod og tog imod billetterne.

Vi vendte tilbage til Paris for at flytte ind hver for sig.

EN ALPEIDYL

Det var varmt at komme ned i dalen, selv tidligt om morgenen. Solen smeltede sneen fra skiene vi bar på, og tørrede træet. Det var forår i dalen, men solen var meget hed. Vi kom hen ad vejen til Gal-tur bærende på vores ski og rygsække. Da vi passerede kirkegården, var en begravelse lige afsluttet. Jeg sagde: — Grüss Gott, til præsten, da han gik forbi os på vej ud fra kirkegården. Præsten bukkede.

— Det er mærkeligt en præst aldrig taler til én, sagde John.

— Man skulle tro de gerne ville sige — Grüss Gott.

— De svarer aldrig, sagde John.

Vi standsede op på vejen og betragtede graveren der kastede jord den til. En bonde med sort skæg og høje skindstøvler stod ved siden af graven. Graveren standsede op og strakte ryggen. Bonden med støvlerne tog spaden fra graveren og fortsatte med at fylde graven; han spredte jorden jævnt som man spreder gødning i en have. I den klare majmorgen så denne gravning uvirkelig ud. Jeg kunne ikke forestille mig, at nogen var død.

— Kunne du tænke dig at blive begravet en dag som i dag? sagde jeg til John.

— Det ville jeg ikke bryde mig om.

— Nå ja, sagde jeg, — det bliver jo ikke nødvendigt.

Vi fortsatte ad vejen forbi byens huse til kroen. Vi havde stået på ski i Silvretta i en måned, og det var rart at komme ned i dalen. I Silvretta havde det været fint at stå på ski, men det var forårsskiløb, sneen var kun god tidligt om morgenen og igen om aftenen. Resten af tiden blev den ødelagt af solen. Vi var begge to trætte af sol. Man kunne ikke slippe væk fra solen. De eneste skygger var dem klipperne lavede eller husets, der var bygget i læ af klipperne ved siden af en gletsjer, og inde i skyggen frøs sveden i éns undertøj. Man kunne ikke sidde uden for hytten uden mørke briller. Det var rart at blive rigtigt solbrændt, men solen havde været meget udmattende. Man kunne ikke hvile i solen. Jeg var glad for at komme herned og væk fra sneen. Det var for sent på foråret at være oppe i Silvretta.

Jeg var lidt træt af at stå på ski. Vi var blevet der for længe. Jeg kunne smage smeltevandet fra hyttens bliktag, som vi havde drukket. Den smag indgik i mine følelser for det at løbe på ski. Jeg var glad for, at der fandtes andre ting end ski, og jeg var glad for at være nede, væk fra det unaturlige højfjelds-forår, nede i denne maj-morgen i dalen. Kromanden sad på terrassen uden for kroen, med stolen vipet op mod væggen. Ved siden af ham sad kokken.

— Ski-heil! Sagde kromanden.
— Heil! Sagde vi og stillede skiene op mod væggen og tog rygsækkene af.
— Hvordan var der deroppe? spurgte kromanden.
— Schön. Lidt for meget sol.
— Ja. Der er for meget sol på denne tid af året.
Kokken blev siddende på sin stol. Værten gik med os ind og låste op til kontoret og bragte os vores post. Der var et bundt breve og nogle aviser.

— Lad os få noget øl, sagde John.
— Godt. Vi drikker det inde.
Ejeren kom med to flasker øl, og vi drak det, mens vi læste brevene.
— Vi må hellere få noget mere øl, sagde John. Denne gang var det en pige, der kom med det. Hun smilede, da hun åbnede flaskerne.
— Mange breve, sagde hun.
— Ja, mange.
— Prosit, sagde hun og gik ud, idet hun tog de tomme flasker med.
— Jeg havde helt glemmt, hvordan øl smager.
— Det havde jeg ikke, sagde John. — Oppe i hytten tænkte jeg tit på det.
— Nå ja, sagde jeg, — nu har vi fået det.
— Man burde aldrig gøre noget for længe.
— Nej. Vi var deroppe alt for længe.
— Gu var vi så, sagde John. Det duer ikke at lave det samme alt for længe.

Solen kom ind gennem det åbne vindue og skinnede gennem ølflaskerne på bordet. Flaskerne var halvt fyldte. Der var lidt skum på øllet i flaskerne, men ikke meget, fordi det var så koldt. Det steg op, når man hældte det op i de høje glas. Jeg så ud ad det åbne

0-5/3

vindue på den hvide vej. Træerne langs vejen var støvede. På den anden side var der en grøn mark og en flod. Der var træer langs floden og et savværk med et vandhjul. Gennem savværkets åbne side så jeg en lang træstamme og en sav der gik op og ned i den. Der så ikke ud til at være nogen, der passede den. Der gik fire krager rundt på den grønne mark. Oppe i et træ sad en anden krage på vagt. Udenfor på terrassen rejste kokken sig fra sin stol og gik ind i hall'en, der førte ud til køkkenet. Herinde skinnede solen gennem de tomme glas på bordet. John havde lænet sig frem og hvilede hovedet på armene.

Gennem vinduet så jeg to mænd komme op ad fortrappen. De kom ind i skænkestuen. Den ene var den skæggede bonde med de høje støvler. Den anden var graveren. De satte sig ved et bord under vinduet. Pigen kom ind og stillede sig ved deres bord. Bonden lod ikke til at se hende. Han sad med hænderne på bordet. Han havde sin gamle militæruniform på. Der var lapper på albuerne.

— Hvad skal vi have? spurgte graveren. Bonden reagerede ikke.

— Hvad vil du have at drikke?

— Snaps, sagde bonden.

— Og en kvart rødvin, sagde graveren til pigen.

Pigen kom med det, og bonden drak sin snaps. Han kiggede ud ad vinduet. Graveren så på ham. John havde lænet hovedet ned mod bordet. Han sov.

Kromanden kom ind og gik over til bordet. Han sagde noget på dialekt, og graveren svarede. Bonden så ud ad vinduet. Kromanden forlod lokalet. Bonden rejste sig. Han tog en sammenfoldet 10.000-kroneseddel op af en skindpung og foldede den ud. Pigen kom ind.

— Alles? spurgte hun.

— Alles, sagde han.

— Lad mig betale for vinen, sagde graveren.

— Alles, gentog bonden til pigen. Hun stak hånden i forklædelommen og trak den frem fuld af mønter og talte byttepengene op. Bonden gik ud ad døren. Så snart han var gået, kom kromanden ind igen og sagde noget til graveren. Han satte sig ved bordet. De talte sammen i dialekt. Graveren morede sig. Kromanden udtrykte væmmelse. Graveren rejste sig fra bordet. Han var en lille mand

med moustache. Han lænede sig ud ad vinduet og så op ad vejen.

- Nu går han ind.
- På Zum Löwen?
- Ja.

De talte videre, og så kom kromanden over til vores bord. Kromanden var en høj, gammel mand. Han så på John, der sad og sov.

- Han er nok træt.
- Ja, vi var tidligt oppe.
- Ønsker De at spise snart?

- Når som helst, sagde jeg. - Hvad har De?

- Alt hvad De måtte ønske. - Pigen kommer med spisekortet.

Pigen bragte det. John vågnede. Menuen var skrevet med blæk på kortet, som var stukket ind i en træramme.

- Her er deres Speisekarte, sagde jeg til John. Han kiggede på det. Han var stadig søvrig.

- Vil De ikke have en drink sammen med os? spurgte jeg kromanden. Han satte sig. - De bønder er rene dyr, sagde kromanden.

- Vi så ham her ved en begravelse, da vi kom ind i byen.

- Det var hans kone.

- Åh.

- Han er et rent dyr. Alle bønder er dyr.

- Hvordan mener De?

- De vil ikke tro det. De vil ikke tro hvad der netop er foregået med ham her.

- Fortæl.

- De vil ikke tro det. Kromanden talte til graveren. - Frantz, kom herover. Graveren kom over, medbringende sin lille vinflaske og sit glas.

- Disse herrer er netop kommet ned fra Wiesbadenerhytten, sagde kromanden. Vi gav hånd.

- Hvad vil De drikke? spurgte jeg.

- Ikke noget. Frantz rystede en finger.

- En kvart liter mere?

- Ja, mange tak.

- Forstår De dialekt? spurgte kromanden.

- Nej.

- Hvad drejer det sig om? spurgte John.

- Han vil fortælle os om den bonde vi så dække graven, da vi kom ind i byen.

- Jeg kan alligevel ikke forstå det, sagde John. - Det går for hurtigt for mig.

- Den bonde, sagde kromanden, - i dag kom han med sin kone for at få hende begravet. Hun døde i november sidste år.

- December, sagde graveren.

- Det gør ingen forskel. Så siger vi hun døde i december, og han underrettede kommunen.

- Den attende december, sagde graveren.

- I al fald kunne han ikke komme over med hende og få hende begravet, før sneen var væk.

- Han borovre på den anden side af Paznaun, sagde graveren.

- Men han hører til dette sogn.

- Han kunne slet ikke komme ud med hende? spurgte jeg.

- Nej. Derfra hvor han bor kan han kun komme ud på ski, indtil sneen smelter. Så i dag kom han med hende, og da præsten så hendes ansigt, nægtede han at begrave hende. Fortæl du videre, sagde han til graveren. - Tal højtytsk, ikke dialekt.

- Det var meget mærkeligt med præsten, sagde graveren. - I meddelelsen til kommunen stod der at hun døde af en hjertesygdom. Vi vidste godt, at hun led af en hjertesygdom. Hun besvimelede somme tider i kirken. Det var længe siden hun havde været her. Hun havde ikke kræfter til at bestige bjergene. Da præsten afslukkede hendes ansigt, spurgte han Olz: - Led Deres kone meget? - Nej, sagde Olz. - Da jeg kom ind i huset, lå hun tværs over sengen og var død.

Præsten kiggede på hende igen. Han kunne ikke lide det.

- Hvordan er hendes ansigt så blevet sådan?

- Det ved jeg ikke, sagde Olz.

- Det må De hellere finde ud af, sagde præsten og lagde tæppet over hende. Olz sagde ikke noget. Præsten så på ham. Olz stirrede tilbage på præsten. - Vil De gerne vide det?

- Jeg er nødt til at vide det, sagde præsten.

- Jo, sagde Olz, - da hun døde, sendte jeg meddelelsen til kommunen, og jeg anbragte hende ude i skuret oven på de store stykker træ. Da jeg begyndte at bruge af de store stykker træ, var hun stiv og jeg satte hende op ad væggen. Hendes mund stod åben og når

jeg kom ud i skuret om aftenen for at hugge træ, hængte jeg lygten fra hendes mund.

- Hvorfor gjorde De det? spurgte præsten.
- Det ved jeg ikke, sagde Olz.
- Gjorde De det mange gange?
- Hver gang jeg gik ud og arbejdede i skuret om aftenen.
- Det var meget forkert, sagde præsten. - Elskede De Deres kone?
- Ja, jeg elskede hende, sagde Olz. - Jeg elskede hende meget.
- Forstod De det hele? spurgte værten. - Forstod De alt det med konen?
- Jeg hørte det.
- Hvad med at få noget at spise? spurgte John.
- Bestil du bare, sagde jeg. - Troer De det er sandt? spurgte jeg kromanden.
- Vist er det sandt, sagde han. - Disse bønder er rene dyr.
- Hvor gik han hen nu?
- Han er gået hen for at drikke hos min kollega på Zum Löwen.
- Han ville ikke drikke sammen med mig, sagde graveren.
- Han ville heller ikke drikke sammen med mig, fordi han vidste det med konen, sagde kromanden.
- Hør, sagde John. - Hvad med at få noget at spise?
- Ja, gerne, sagde jeg.

ET FORFØLGELSESLØB

William Campbell havde kørt forfølgelsesløb med et burlesque show lige siden Pittsburgh. I cykelsporten betyder forfølgelsesløb, at cykelrytterne starter med samme afstand og kører bagefter hinanden. De kører meget hurtigt, fordi løbet som regel foregår over en kort strækning, og hvis de sætter farten ned, vil den næste rytter, der holder tempoet, tilbagelægge det mellemrum, der adskilte dem fra starten. Så snart rytteren er indhentet og passeret, går han ud af løbet og må stå af cyklen og forlade banen. Hvis ingen af rytterne bliver indhentet, er løbet vinder den, der har vundet mest ind på ham foran. I de fleste forfølgelsesløb, hvor der kun er to ryttere, bliver den ene rytter indhentet på de første ti kilometer. Burlesque show'et indhentede William Campbell i Kansas City.

William Campbell havde håbet at kunne holde et lille forspring for burlesque show'et lige til de nåede Stillehavskysten. Så længe han var foran show'et som forhåndsarrangør, fik han penge for det. Da burlesque show'et indhentede ham, lå han i sengen. Han lå i sengen, og da direktøren for burlesque truppen kom ind på hans værelse, og da direktøren var gået, besluttede han, at han lige så godt kunne blive i sengen. Der var meget koldt i Kansas City, og det hastede ikke med at komme ud. Han brød sig ikke om Kansas City. Han rakte en hånd ind under sengen efter en flaske og drak. Det føltes bedre i maven. Mr. Turner, direktøren for burlesque show'et, havde sagt nej tak til en drink.

William Campbells samtale med mr. Turner havde været lidt besynderlig. Mr. Turner havde banket på døren. Campbell havde sagt: - Kom ind! Da mr. Turner kom ind i værelset, så han tøj på en stol, en åben kuffert, flasken på en stol ved siden af sengen og én der lå på sengen helt dækket af sengetøjet.

- Mr. Campbell, sagde mr. Turner.

- De kan ikke fyre mig, sagde William Campbell inde under sengetøjet. Der var varmt og hvidt og tæt inde under sengetøjet. - De kan ikke fyre mig, bare fordi jeg er stået af cyklen.